

Arrest

nr. 39 981 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 september 2009 het Rijk binnen en diende op 3 september 2009 een asielaanvraag in. Op 27 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Danagla origine en afkomstig van Dongola. U verklaart uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van de problemen die u er ondervond als gevolg van uw homoseksuele geaardheid. In 1991 werd u van de universiteit gestuurd nadat u er in een auditorium betrappt werd terwijl u seksuele betrekkingen had met een andere man. Na dit incident probeerde u zo onopvallend mogelijk door het leven te gaan, en ondervond u tot 2004 geen

problemen meer. U leerde een zekere Fauwaz kennen, waarmee u op geregelde basis seksuele betrekkingen had. Op een dag in 2004 viel de politie bij hem binnen en werd u opgepakt. U werd 6 dagen vastgehouden en hoewel jullie niets deden op het ogenblik dat de politie binnenviel, moest u bij uw vrijlating een document ondertekenen waarin u beloofde Fauwaz niet langer op te zoeken en geen schandelijk gedrag meer te vertonen. Later vernam u dat Fauwaz gekend stond bij de autoriteiten en in het verleden reeds veroordeeld werd wegens het serveren van alcohol en het vertonen van pornografisch materiaal. U besloot hem niet langer thuis op te zoeken, en voortaan op andere plaatsen af te spreken. Een maand na dit incident werd u tijdens een huwelijksfeest door een agent van het politiecommissariaat waar u eerder vastgehouden werd, in het gezicht geslagen en publiekelijk van homoseksualiteit beschuldigd. Daarop legde u klacht neer tegen deze agent.

In 2006 huwde u met uw nicht, Mohamed Khalil Minas, met wie u 2 kinderen kreeg. U bleef ondertussen afspreken met Fauwaz, maar niet bij hem thuis. In december 2007 kon hij u evenwel overtuigen om toch bij hem langs te komen, maar toen jullie zijn woning verlieten werden jullie door een politieagent aangehouden. U werd gedurende 2 dagen vastgehouden en werd vrijgelaten nadat u wegens het schenden van uw schriftelijke belofte een boete van 275.000 Soedanese Ponden betaalde. Eén week na dit incident werd u op het politiekantoor geconvoceerd met de vraag uw klacht tegen de politieagent die u had geslagen te laten vallen, hetgeen u echter weigerde te doen. Hierna ondervond u geen problemen meer, tot u op 16 of 17 januari 2009 plots opgepakt werd op beschuldiging van het niet naleven van uw belofte Fauwaz niet meer te zien, het aanzetten tot immoreel gedrag, en laster en eerroof ten aanzien van een politieagent. U werd opgesloten en kwam vrij nadat uw vriend Nazar zich de volgende dag borg stelde voor u. De dag na uw vrijlating moest u voor de rechtbank verschijnen. Bij gebrek aan bepaalde documenten betreffende de borgstelling werd de zaak echter uitgesteld tot 17 februari 2009. Omdat de rechter die dag niet aanwezig kon zijn, werd de zaak evenwel opnieuw uitgesteld, deze keer tot in april 2009. Uit vrees voor een veroordeling besloot u echter niet meer op te dagen en dook u onder bij een vriend in El Katina. U werd vervolgens bij verstek veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf en 80 zweepslagen. U besloot het land te verlaten en vond via uw vriend in El Katina een passeur die u naar Noorwegen zou brengen. U hoorde immers dat homoseksuelen er zonder problemen kunnen leven. Jullie namen samen het vliegtuig en kwamen na een tussenlanding in Caïro op 1 september 2009 aan in België, waar de passeur u meedeelde dat u op eigen kracht per trein naar Noorwegen kon doorreizen. Omdat u echter niet over de nodige identiteitsdocumenten bleek te beschikken om door te reizen, vroeg u op 3 september 2009 asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst maakt u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, met name uw beweerde veroordeling omwille van uw homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk. Zo legt u tal van documenten neer, doch geen enkel document betreffende de door u aangehaalde veroordeling en daaruit voortvloeiende problemen met het volkscomité van uw wijk. U verklaart nochtans contact te hebben met uw familie, meer bepaald met uw zus, die op de hoogte zou zijn van uw veroordeling, in contact zou staan met de persoon die u gelaste met de opvolging van uw zaak, en u na uw aankomst in België nog tot tweemaal toe bijkomende documenten opstuurde (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 2-5; gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 1-3). Bovendien kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen betreffende uw beweerde veroordeling. Zo stelde u op basis van de Soedanese strafwet te zijn veroordeeld, maar vreemd genoeg niet door een strafrechtbank maar wel door een algemene rechtbank (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 3). Bovendien kon u niet aangeven door welke kamer van deze algemene rechtbank u veroordeeld werd, noch wie de dienstdoende rechter was (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 5). Voorts kon u evenmin aangeven op basis van welk wetsartikel homoseksualiteit of homoseksuele handelingen verboden zijn in Soedan - op basis waarvan u derhalve vervolgd en veroordeeld werd - (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 4), en legde u manifest foutieve verklaringen af betreffende de manier waarop dit verbod geformuleerd wordt en de in het toepasselijk wetsartikel vervatte straf. Zo stelde u dat homoseksualiteit niet als dusdanig vermeld wordt in de strafwet en gewoon deel uitmaakt van een algemeen wetsartikel dat schandelijk of immoreel gedrag bestraft (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 4-5), hetgeen manifest tegengesproken wordt door de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd. Verder verklaarde u eveneens in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninformatie) dat de wet enkel uitdrukkelijk voorziet in zweepslagen en voor het overige niets

over eventuele andere straffen bepaalt (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 4), waaruit blijkt dat u niet eens op de hoogte bent van de maximumstraf tot dewelke u kon veroordeeld worden. Bovendien verklaarde u opnieuw verkeerdelijk dat de wet niet expliciet in een hogere straf voorziet in geval van recidive (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 5), terwijl bij een derde veroordeling krachtens de Soedanese strafwet nochtans de doodstraf kan uitgesproken worden (zie landeninformatie). Uw onwetendheid betreffende de in de wet voorziene strafmaten doet derhalve niet alleen twijfelen aan de door u aangehaalde problemen met het Soedanees gerecht, maar ook aan uw beweerde homoseksuele geaardheid als dusdanig.

Verder kunnen ook een aantal bedenkingen gemaakt worden bij de aanleiding van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u een eerste keer gearresteerd te zijn geweest in 2004 tijdens een politie-inval bij Fauwaz, de man waarmee u op geregelde basis seksuele betrekkingen had (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 9-10). Toen de politie binnenviel, waren jullie echter niets verboden aan het doen - jullie zaten gewoon in de zetel en keken naar een gewone film - en werden ook evenmin verboden goederen gevonden (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 8-9). Het is dan ook bedenkelijk te noemen dat de autoriteiten u zonder enig bewijs zouden aanhouden en gedurende 6 dagen opsluiten, terwijl Fauwaz overigens gewoon met rust gelaten werd (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 8-9). Hiermee geconfronteerd merkte u op dat u tijdens uw detentie geslagen werd om bekentenissen af te leggen tegen Fauwaz, als zou hij alcohol serveren en zich aan immoreel gedrag bezondigen (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 9). U stelde ook dat Fauwaz gekend stond bij de autoriteiten als homoseksueel, en hij in het verleden al eens veroordeeld werd wegens het bezit van alcohol en pornografische films (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 12; gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 13). Wanneer u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd hoe de autoriteiten op de hoogte waren van zijn homoseksualiteit kon u hier echter geen afdoend antwoord op bieden (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 12). U kwam niet verder dan te stellen dat Fauwaz zich altijd omringde met jonge mensen, en antwoordde ontwijkend en naast de kwestie dat hij betaalde om zijn problemen met de politie op te lossen (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 12). Tijdens het laatste gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat Fauwaz al eens veroordeeld werd wegens het bezit van alcohol en pornografische films van homoseksuele inslag (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 13), waaruit uiteraard zijn homoseksuele geaardheid zou afgeleid kunnen worden. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk niet te weten of hij veroordeeld werd wegens het bezit van heteroseksuele dan wel homoseksuele pornografische films (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 12). Hiermee geconfronteerd stelde u dat de autoriteiten niemand gaan veroordelen voor het bezit van 1 of 2 cassettes heteroseksuele porno en voegde u eraan toe dat het er op zich niet toe doet wat voor films het precies waren, aangezien het zijn - Fauwaz's - leven is (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 13-14). In casu is dit echter wel ten zeerste relevant daar u verklaart wegens homoseksualiteit veroordeeld te zijn geweest louter omdat u Fauwaz frequenteerde terwijl jullie nooit betrappt werden en er geen enkel bewijs is van het feit dat jullie seksuele betrekkingen zouden gehad hebben (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 14). Het blijft op basis van uw verklaringen dan ook onduidelijk waarom u van homoseksualiteit zou beschuldigd en er zelfs voor veroordeeld zou worden.

Tot slot kunnen eveneens ernstig twijfels geuit worden ten aanzien van uw voorgehouden seksuele geaardheid. Hoger werd reeds gewezen op uw - ondanks uw veroordeling - totaal gebrekkige kennis van de juridische positie van homoseksuelen in Soedan en het feit dat u zelfs niet bleek te weten dat niet alleen de Sharia maar ook de Soedanese strafwet in bepaalde gevallen in de doodstraf voorziet wegens als homoseksueel gekwalificeerde handelingen. Verder is het weinig aannemelijk te noemen dat u tot 2 maal toe met een andere man seksuele betrekkingen zou hebben gehad in een auditorium aan de universiteit, en ook meermaals in een wagen op een niet afgesloten plaats (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 7-8 en 10-11), terwijl u tegelijkertijd verklaart dat je als homoseksueel beter discreet blijft in Soedan en dat men bij betrapting op heterdaad zelfs kan gestenigd worden (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 7; gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 4). Ook het feit dat u na uw betrapting op heterdaad in het universiteitsauditorium louter van school gestuurd werd, waarbij u bovendien nog zou gezegd zijn dat dergelijke handelingen beter stiekem worden gedaan (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 7-8), is in deze optiek zeer opmerkelijk te noemen. Dat u dergelijke risico's zou nemen is alleszins weinig aannemelijk te noemen en doet verder twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen betreffende uw voorgehouden seksuele geaardheid.

Voorts bleef u ook vaag betreffende de manier waarop u Fauwaz benaderde betreffende zijn en uw voorgehouden seksuele geaardheid. U stelde dat u op basis van zijn houding en zijn woorden aanvoelde dat u met hem seksuele betrekkingen kon hebben. Gevraagd om welke houding en woorden

het concreet ging, stelde u dat hij alleen woonde en hij u uitnodigde om bij hem op bezoek te komen. Gevraagd of u nog andere, meer concrete, aanwijzingen had, haalde u de manier aan waarop hij stapte en zich naast u zette, alsook hetgeen hij u zei. Wanneer u dan echter gevraagd werd wat hij u precies zei, antwoordde u "niets specifiek, maar je voelt het" (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 17). Verder verklaarde u van 2003 tot eind 2007 op wekelijkse basis seksuele betrekkingen te hebben gehad met Fauwaz (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 9-10), maar kan u zich opmerkelijk genoeg de naam van zijn vrouw en kind niet meer herinneren en bent u niet op de hoogte van zijn andere partners (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 10-11). Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat u geen enkele Arabische of islamitische homoseksuele internetsite of magazine blijkt te kennen, en u evenmin op de hoogte blijkt te zijn van de rechtspositie en het uitgaansmilieu van homoseksuelen in België (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 15-16). U stelde omtrent de situatie van homoseksuelen in België wel al dingen opgezocht te hebben, maar vreemd genoeg nog niets concreets gevonden te hebben (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 15-16). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u derhalve evenmin uw voorgehouden homoseksuele geaardheid aannemelijk.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw nationaliteitsattest, rijbewijs, diploma secundair onderwijs, schoolkaart om naar het hoger secundair onderwijs te kunnen, schoolcertificaat van goed gedrag, handelslicentie en briefpapier van uw zaak bevatten gegevens betreffende uw identiteit, scholing en professionele bezigheden die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Uw huwelijksakte en de identiteitskaart van uw echtgenote alsook de geboorteaktes van uw kinderen, tonen aan dat u gehuwd bent en kinderen hebt en zijn derhalve allerminst van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw geaardheid en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te herstellen. De door u neergelegde lidkaart van een Soedanese mensenrechtenbeweging die u beweert aangesproken te hebben om u te helpen bij uw problemen met de Soedanese autoriteiten (gehoorverslag CGVS dd. 20/11/2009, p. 14), is op zich evenmin van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen, evenmin als de door u neergelegde convocaties dd. 03/04/2007 dat geen enkele melding maakt van de reden waarom noch de hoedanigheid waarin u geconvoceerd wordt (gehoorverslag CGVS dd. 23/10/2009, p. 5). U legt tot slot geen enkel document voor dat uw reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept een "Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout" in.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert aan dat *“Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.”*

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3. De Commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht zijn beweerde vervolging niet aan te tonen. Verzoeker argumenteert dat hij *“legde wel degelijk een convocatie neer afgeleverd door de politiepost van Khartoum Noord (dd. 03/04/2007) waarin hij werd opgeroepen om zich te begeven naar de politiepost van Khartoum Noord op 05/04/2007 om 17.00 uur om er de genaamde Al Wasila Musaed (opsteller van de oproepingsbrief) te ontmoeten”* en *“wat betreft de overige convocaties (...) dat deze mondeling ter kennis werden gebracht.”* Wat betreft *“het vonnis van de rechtbank waarbij verzoeker was veroordeeld tot een gevangenisstraf en zweepslagen”* stelt verzoeker *“dat hij hiervan geen afschrift beschikte omdat hij gevlucht was voor de rechtbank het vonnis had uitgesproken”* en dat hij *“had zijn vriend N. M. H. (...) gevraagd om in zijn plaats een afschrift van het veroordelend vonnis aan te vragen”* doch dat *“Dit laatste was hem geweigerd”* omdat *“Kopieën van vonnissen worden uitsluitend aan de betrokkenen zélf afgeleverd; niet aan derden.”*

3.3.1. Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij een beroep kon doen op een advocaat om gerechtelijke documenten te bekomen. Verzoeker beweert dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid meermaals werd gearresteerd, vervolgd en bestraft. Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn aanhoudende problemen met de autoriteiten kan aantonen. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor het niet neerleggen van enig bewijs van zijn voorgehouden gerechtelijke vervolging. Een convocatie is onvoldoende nu evenmin duidelijk is waarom verzoeker wordt opgeroepen naar een

politiepost. Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om bewijzen van zijn vervolging te bemachtigen, noch dat het Soedanese gerechtelijke apparaat hoofdzakelijk mondeling functioneert. Dat verzoeker nalaat zijn beweerde vervolging te staven en hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.5. Wat betreft *“de wetsartikelen op basis waarvan hij was veroordeeld en de strafmaat voor gelijkaardige inbreuken in Soedan”* en *“wat de naam is van de dienstdoende magistraat”* argumenteert verzoeker dat hij *“is geen jurist”* en dat *“Indien een gelijkaardige vraag zou worden gesteld aan een verdachte die in België wordt vervolgd wegens het plegen van een misdrijf dan hoeft het niet te verwonderen dat velen onder de beklaagden weliswaar de feiten kennen waarvoor zij worden vervolgd maar niet exact de artikelen uit de strafwet kunnen benoemen op grond waarvan zij worden vervolgd: noch de exacte straffen kennen die de wetsartikelen vooropstellen. Meer zelfs, zelfs vele juristen zouden niet spontaan de wetsartikelen uit het hoofd kennen evenmin als de straffen die bepaalde wetsartikelen voorzien voor bepaalde strafrechtelijke inbreuken.”*

3.5.1. Voor zover verzoeker in zijn land van herkomst vervolgd werd omwille van zijn seksuele geaardheid en om die reden naar Europa vluchtte mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn beweerde vervolging uitvoerig kan toelichten. Indien verzoeker al jarenlang zijn homoseksualiteit verborgen hield, en toch meermaals werd vervolgd, moet hij minstens weten wat de juridische positie is van homoseksuelen in Soedan en welke straffen hij riskeerde. Daargelaten of hij op de hoogte moet zijn van de nummers van de toepasselijke wetsartikels en de naam van de zetelende magistraat, is er geen doorgedreven juridische kennis nodig om de teneur en/of de inhoud van deze artikels te kennen te meer nu redelijk is aan te nemen dat verzoeker gedurende de achttien jaar van homoseksuele contacten minstens gehoord moet hebben van vervolgingen van andere mannen. Verzoekers onwetendheid op dit punt ondergraaft de waarachtigheid van zijn beweringen. Hij toont evenmin aan bekend te zijn met de homoseksuele gemeenschap in zijn land.

3.6. Verzoeker meent dat zijn verklaringen *“aangaande zijn mannelijke partners (en met name m.b.t. de genaamde Fauwaz) heeft gegeven, waren wel degelijk gedetailleerd, geloofwaardig en doorleefd.”* Wat betreft zijn verklaringen dat hij *“tijdens zijn studententijd tot twee maal toe met een andere man seksuele betrekkingen heeft gehad in een auditorium aan de universiteit”* stelt verzoeker dat *“Het mag inderdaad bizar lijken, maar voor de jonge onbezonnen en rebelse verzoeker waren er destijds niet veel andere plaatsen waar hij ongehinderd seksuele betrekkingen kon hebben met zijn vriend. Verzoeker verduidelijkt tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 20/11/2009 dat de universiteit groot was en dat er vele zalen waren waar hij relatief veilig zijn gang kon gaan.”* Verzoeker stelt dat *“ook interpreteert het CGVS verzoekers verklaringen dat hij homoseksuele betrekkingen heeft gehad in een wagen op een niet afgesloten plaats volledig foutief minstens worden verzoekers verklaringen uit hun context getrokken”* en licht toe dat *“Met dit laatste (‘openbaar’) bedoelde verzoeker niet méér of niet minder dan ‘onder de open lucht’ in géén geval kan uit de bewoordingen van verzoeker worden afgeleid dat hij zou bedoelen dat hij seksuele betrekkingen zou hebben gehad op een onveilige manier t.t.z. ‘in aanwezigheid van derden’.... zeker niet.”*

3.6.1. Verzoekers verklaringen worden niet geobjectiveerd. Voor zover verzoeker zijn homoseksualiteit stiekem diende te beleven mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit discreet doet, minstens in de privé-sfeer. De Commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker uitermate risicovol en onzorgvuldig handelde. Zo is een auditorium van een universiteit bij uitstek een plaats waar studenten vrij in en uit lopen en is redelijk te veronderstellen dat ook in Soedan, homo- of heteroseksuele handelingen op een dergelijke plaats bestraft worden.

3.7. Wat betreft het argument dat *“verzoeker ‘slechts’ van school was gestuurd nadat hij op heterdaad was betrapt in het universiteitsauditorium”* stelt verzoeker *“dat het CGVS dienaangaande de verklaringen van verzoeker foutief heeft geïnterpreteerd”* en licht toe dat *“Na zijn betrapting op heterdaad, was er wel degelijk geroddeld onder de studenten over het voorval. De reden waarom deze zaak geen grote ophef*

had gemaakt lag in het feit dat de universiteit snel gereageerd had op de feiten door verzoeker en zijn vriend van de universiteit te bannen. Deze affaire was voor de universiteit vooral blamerend waardoor er niet veel ruchtbaarheid werd gegeven aan de zaak.”

3.7.1. De bewering in het verzoekschrift dat de universiteit zijn zaak discreet wenst af te handelen is strijdig met verzoekers eerdere verklaringen. Verzoeker beweerde dat nadat ze betrappt werden “1 week later werden we afzonderlijk bij de administratie van de Universiteit geconvoceerd. Daar werden we mondeling van school gestuurd. Kregen ook een brief. Administratie stuurt brief naar Decaan en die hangt het uit aan de valven.” (gehoorverslag 20.11.2009, p.7). Voor zover de universiteit in een negatief daglicht kwam te staan door verzoekers illegale handelingen kan redelijkerwijze verwacht worden dat de Soedanese universiteit streng optrad tegen dit onislamitisch gedrag, minstens de autoriteiten inlichtten.

3.8. Wat zijn onwetendheid aangaande “Fauwaz” betreft stelt verzoeker “*dat de relatie die hij met Fauwaz had, uitsluitend gericht was op seksuele bevrediging, niet méér, niet minder.*”

3.8.1. Voor zover verzoeker jarenlang regelmatig, zelfs wekelijks afsprak met Fauwaz, en met deze een intieme relatie had, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze persoon uitvoerig kan toelichten. Het is niet ernstig dat verzoeker zich elementaire gegevens als de naam van diens vrouw en kind niet kan herinneren. Verzoekers onwetendheid op dit punt ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Overigens zijn verzoekers verklaringen over zijn bekendheid met Fauwaz’ eventuele problemen met het gerecht evenmin coherent.

3.9. De overige, niet betwiste en door de Commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat het asielrelaas niet kan overtuigen gelet op talrijke vaagheden en ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij van homoseksuele geaardheid is, noch dat hij een geheime relatie had en naar aanleiding hiervan werd vervolgd. Hij toont evenmin een interesse aan -overigens ook vanuit België niet- met de homoseksuele gemeenschap van zijn land. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoekers verklaringen komen louter verzonnen voor.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK